

A close-up photograph of a young man and woman smiling and embracing each other. The man is on the left, wearing a white shirt, and the woman is on the right with blonde hair. They are outdoors, with the ocean and a cloudy sky in the background. The text 'MERE-SOOLANE MAASIK-MARI' is overlaid in white serif font on the lower half of the image. The author's name 'Adena Sepp' is in a red box at the bottom right.

MERE-
SOOLANE
MAASIK-
MARI

Adena Sepp

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.*

*Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.*

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Irma Aren
Korrektor Inna Viires

© 2011 Nadežda Sepp
© 2011 Kirjastus ERSEN

E09230211
ISBN 978-9949-25-114-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

1.

Buss loksus aeglaselt mööda kruusateed, jättes enda taha hõljuma paksu tolmupilve, tekitades taas Tairi hinges musta masendust.

Juba hommikul tõustes oli Tairi vannitoas vasaku jalaga komistanud vastu pesumasinat ja kukkumise vältimiseks haaranud kinni dušikardinast, mis rabinaga aasadest järele andis ning ta leidis end koos kardinaga käpuli vannis. See oli halb märk, kuid praegu polnud tal aega sellesse süveneda. Ta oli ainult korraks pärast äratuskella helinat silmad kinni pannud, kuid uni oli märkamatuult ta oma valdusse võtnud. Ta oli peaaegu terve öö poolärkvel püsinud. Mõttes püüdis ta endale sisendada, et küllap oli see põhjustatud reisiärevusest, kuid pigem siiski sellest, millega oli päeval silmitsi seisma pidanud... Polegi siis imestada, et ta oli vastu hommikut korraks raskelt suigatanud. Uuesti silmi avades oli ta ehmatatud suur. Aeg pressis peale ja kardin jäigi sinna vanni puntrasse, küll tagasi tulles sätib ta selle taas oma kohale. Kiirustades oli ta siis hambaid pesnud ja seejärel toppinud hambaharja ning pastatuubi kähku kosmeetikakotti, visanud need käigult reisikotti ja luku kinni tõmmanud. Õnneks oli ta eelmisel

päeval taibanud koti ära pakkida ega pidanud vähemalt hommikul enam pead vaevama, mida veel peaks kaasa võtma. Riidedki olid tugitooli seljatoele valmis sätitud ning need lendasid nagu imeväel selga. Tõmmanud veel käigu pealt harjaga läbi juuste, oligi ta valmis. Kott kätte, uks lukku ja juba oligi ta bussipeatusse tormanud.

Linn alles ärkas ning buss oli peaaegu tühi, sellest hoolimata oskas ta bussist väljudes oma kotisangaga kusagile tooli külge kinni jääda, nii et temale järgnenud noormehel tuli selle vabastamiseks abikäsi ulatada. Tänuõnu lausudes polnud tal mahti noormehel otsagi vaadata, kuna tuiskas kähku üle parkla järgmisse peatusse, et jõuda Saaremaale väljuvale bussile.

Kogu tee Tallinnast Virtsu oli ta tukkunud ja alles praamil, pärast tassi musta kohvi, mis tema arvates osutus üle mõistuse kalliks, oli ta hakanud toibuma. Hinda vaadates oli tundunud, nagu oleks ta tassi asemel pool pakki kohvi ostnud. Et nad ikka oskavad sellist hinda küsida, nagu sõidaksid siin praamil ainult rahakad, kuid praegu oli see tasuke turgutuseks vägagi vajalik. Olgugi et ta oleks meelsasti ka ühe saiakese ära süüdnud, loobus siiski sellisest mõttetust raha laristamisest. Sätinud end aknaaluse laua taha istuma, rüüpas ta mõnuga kohvi. Ei saanud nuriseda, kohv oli kuum ja maitses hea. Tasapisi hakkas ta ka mõikama, mis ta ümber toimub. Heitnud pilgu aknast välja ja jälgides merepinnalt vastu peegeldavaid päikesekiiri ja laisalt laeva saatvaid kajakaid, jõudis temani teadmine, et praegu sõidab ta ju vabatahtlikult vastu katsumusele, millest tal tegelikult ettekujutustki polnud.

Nädal tagasi, kui täditütar Rita oli helistanud ja teinud ettepaneku tulla kümneks päevaks nende majapidamisel silma peale hoidma, oli ta küll esialgu vastu puigelnud, kuid viimaks siiski nõustunud. Egert oli Turja turismimänguga võitnud reisi Itaalia Dolomiitidesse ja neil polevat tõepoolest praegu kedagi käepärast võtta. Tairil seevastu oli pärast koondamist vaba voli ja aega küll. Pealegi oskas Rita rannakülas elamisest veel nii ilusa pildi maalida, et Tairi oligi viimaks nõustunud. Ega see paarikümne lamba, väikese kanakarja ja ühe kõverjalgsse taksikoera Kambu järele passimine saa ju nii keeruline olla. Ema oli siiski pisut kahtlev olnud, kas temasugune läbi ja lõhki linnatüdruk päris üksinda maaluga ikka hakkama saab, oli ta ju lambaid siiani ainult eemalt vaadanud. Kaksikõde Merily naeris sellise uudise peale lausa laginal. Nad olid küll kaksikud, kuid näolt, kehaehituselt ja isegi iseloomult täiesti erinevad. Kuna tüdrukutel polnud juba sünnihetkest eriti palju ühist, olid vanemad loobunud ka sarnaste nimede panemisest ning nii sai ta isa valitud nime Tairi. Esialgu oli isa soovinud oma vanaema mälestuseks Täisi panna, kuid ema oli sellele vastu olnud ja nii jäigi Tairi. Merily nimi sai ema valitud. Ema armastas pisut glamuuri ja kuna ta oli vaimustuses Marilyn Monroe ilust ja edust, siis oli selge, et seda nime pidi ka tema tütar kandma. Omavahel kutsusid nad teda siiski Mellyks. Nüüd täiskasvanuna oli neil siiski üks sarnasus: nende ilusad paksud kastanpruunid juuksed. Merily oli sale, alati särtsakas ning võttis kõike enda ümber toimuvat lihtsalt ning tema käes näis kõik imekergelt laabuvat. Kavaleegi vahetas ta nagu rõivaid. Mis riideese parajasti meeldis, selle ära ostis, olgugi et mõni aeg hiljem kehtitas ostetud

vaadates õlgu, mõistmata, mida ilusat oli ta selles ometi leidnud. Sama lugu oli ka noormeestega, kes ikka meeldis, selle ära võlus, kuid tüdines temast niisama kiiresti, kui oli armunud. Vanemate üllatuseks oli Merily kooselu Hannelega juba peaaegu pool aastat vastu pidanud. Tairi arvates polnud selles midagi üllatavat, sest just niisugust kuulekat ja järeleandlikku meest oli Mellyle vajagi.

Tairi oli tasakaalukam, veidi vormikam, ei loopinud niisama raha tuulde ega armunud ka nii kergemeelselt. Ema tavatses ikka öelda, et ta on täpselt isasse, kõike teeb ikka tasa ja targu. Isa ei viibinudki viimasel ajal enam eriti kodus, tuli välissõitudel ning, nädalakese puhunud, põrutas taas kuhugi sõitu. Ses suhtes ei sarnanenud Tairi küll enda arvates isaga, oli ta ju siiani väga kodulembene ja paikse eluviisiga olnud. Melly armastaski Tairile tögamisi nähvata, et tollel juba vanatüdruku kombes küljes. Korteri ostmisel oli isa teda rahaga toetanud ning sellega isegi Melly pahameele esile kutsunud. Kuid isa oli oma rahulikult moel kinnitanud, et Merily on oma osa korteri soetamise rahast riietele ja lõbustustele ära raisanud ning peab seetõttu leppima nende juures elamisega või leidma endale eluasemega kavaleri või mõne rikkuri, kes suudaks talle eluaseme hankida.

See selleks, kuid Melly oli tõepoolest ironiseerinud, et seda pilti tahaks ta kohe oma silmaga näha, kuidas Tairi kanakarjasena välja näeb. On ikka võrdlus! Mõnele kanale teri puistata ja munad pesadest korjata ei tähenda ju veel nende karjatamist.

Kui Rita talle lustakal häälel praamile helistas – igaks juhuks, olemaks ikka kindel, et Tairi viimaks alt ära pole

hüpanud – ja kinnitas, et kõik on talus nii sätitud, et Tairil oleks lihtne toimetada ja lauale jäetud paberile isegi tegetsemisjuhend kirja pandud, püüdis Tairi ennast rahustada, kinnitades, et küllap saab ta hakkama.

Kuressaarde jõudnud, uuris ta esmalt bussigraafikut ning ostis kassast kohe ka pileti. Kuna bussi väljumiseni oli tunnike aega, astus ta sisse jaamas olevasse väikesesse poodi, ostis pudeli Jaffat ning mõned sarvesaiad – need Saaremaa väikesed keerusaiad meeldisid talle väga – ning astus taas välja. Õues oli õhk muutunud lämmatavalt palavaks ja Tairi ei viitsinud ümberkaudsetesse poodidesse uudistama minna, pealegi oli tülikas reisikotti käe otsas vedada ja tühi kõhtki andis märku. Istunud seinäärsele pingile, asus ta isukalt saia mugima ning rüüpas mõnuga kihisevat jooki peale, ise samal ajal inimesi jälgides. Kõrvalpingil istujad näisid olevat juba vägagi lärmakas meeleolus ja meeste vahel istuv naine oli üpriski kärme talle pakutud õllepudelist rüüpama. Olgugi et ta oli sageli juhtunud Tallinnas pargipinkidel samasugust pilti nägema, oli ometi nii ebameeldiv vaadata suitsu pahvivat ja koos meestega otse pudelist õlut kulistavat naisterahvast. Keeranud pilgu kähku mujale, märkas ta bussijaamas ringi liikuvat hästi riidetatud naist iga prügiurni juures peatuvat, et sealt leitud tühjad plastpudelid või plekkpurgid kähku käes olevasse kilekotti poetada. Issake, kas tõesti võib välimus ikka nii petlik olla! Ialgi ei oleks võinud arvata, et nii stiilses riietuses naine võib osutada tavaliseks pudelikorrajaks. Nojah, eks nüüd saab ju kaltsukatest üpris korralike riideid soetada. Tahtmatult tükkis pähe hirmutav mõte, et võib olla on too naine ka koondatud ning lihtsalt hädaolukord

sunnib teda pudeleid otsima. Oh, hoidku! Tairi tõrjus kähku need mõtted peast, kuna tema enda koondamisteade oli talle päris ebameeldiv üllatus olnud ning tema maailma tükiks ajaks päris rööpast välja viinud. Targem oli kõik see praegu unustada. Küllap seepärast oligi ta Ritale viimaks vastu tulnud, et saab Tallinnast ja kõigist sealsetest muredest korraiski eemale.

Buss tuubiti rahvast puupüsti täis ning Tairi kiitis enast, et oli tark olnud ja pileti eelnevalt ära ostnud, kuna bussi lubati kõigepealt piletiomanikud. Arvata võis, et kogu see rahvamass kiirustas randa ja nii oligi, pärast Mändjala ning Järve peatust jäi buss peaaegu tühjaks.

Kuid loksudes nüüd mööda kruusast kõrvalteed, tundis ta väikest hirmu hinge pugevat, kas ta ikka tuleb üksinda siin kolkas toime. Mõned suved tagasi oli ta küll paar päeva Rital külas olnud ning tutvunud tolle majapidamisega, kuid käia teisega kaasas ja vaadata kõike kõrvalt on siiski midagi muud kui nüüd ise kogu seda elu kamandama hakata. Eks Rita tahtiski seda viimast vaba suve ära kasutada. Kui nende äriplaan õnnestub, siis järgmisest suvest plaanivad nad oma talus turistidele telkimist ja peremajutustki pakkuda ja siis pole enam mahti mööda maailma ringi kolada. Tairi võinuks ju tulla mõned päevad varem kohale ja Rita oleks jõudnud kõik talle täpselt kätte näidata.

Vaat nii ongi, et oleks ja oleks! Kahju küll, kuid nüüd peab ta leppima ainult telefonis saadud õpetustega. Ise süüdi, et sinna telemaja suvepäevadele tahtis minna. Oli see ju olnud viimane koosviibimine kolleegidega ja siis veel Alvar... Saadanas! Oleks pidanud ikka ise natuke targem olema ja taipama, et mees poeb või nahast välja, saamaks

toimetajakohta endale, ja keerab talle sellise käki kokku. Nii koondatigi Alvari asemel hoopiski tema ja Merike. Kavaler või midagi... Hea vähemalt, et ta mehesse tõsiselt ei armunud ja asja ikka rohkem mõistusega võttis. Tähen-dab Alvar hoolis temast ainult senikaua, kuni elamispinda vajas... Tutvuse kaudu oli ta videoteeki töökoha saanud ja osanud oma armastusväärsusega Tairile külje alla pugeda ning ennast haledaks tehes lõpuks talle ka kaasüüriliseks sokutada. Aga kui hakkasid liikuma jutud koondamistest, soetas kähku endale üürikorteri, tuues põhjenduseks, et Tairi väike kahetoaline on neile kahele loovtöö tegemiseks liiga kitsuke ning ta vajavat pisut rohkem privaatsust... Mis loovtööd Alvaril küll teha oli, seda ta eriti seletada ei osa-nudki. Küll plaanis ülikooli õppima minemist, küll oli tal oma jutu järgi vaja ajakirjadele uute filmide tutvustami-seks artikleid kirjutada... Tegelikult vaevas teda vist ikka-gi südametunnistus, kuna oli hakanud Tairi seljataga sem-mima peatoimetajaga, et nii endale töökoht kindlustada... Tairi oli Merikese järel videoteegis üks staažikamaid ol-nud ja nii olid nad päris kindlad, et neid ei koondata – tavaliselt lastakse ikka viimased tulijad lahti. Ja üks selleks oligi Alvarile eraldi elamispinda vaja läinud, et oleks koht, kus Triinuga muretult kohtuda.

Küll oli ta ikka osanud valetada, kui Tairi oli pisut kaht-lustavaks muutunud. Koondamisteate saanud, oli Tairi vii-maks taibanud, et temast kui rivaalist taheti lihtsalt vaba-neda. Suvepäevadel oli Triinu selgelt näidanud, et Alvar on tema oma... No saadanas, küll oli tal ikka plass olemi-ne olnud... Selle meenutamine tekitas praegugi veel eba-meeldiva judina ihule.

Alvar oli keelitanud teda suvepäevadele tulema tõesti üksnes selleks, et ei julgenud talle otse tunnistada Triinuga käimist. Ilmselt oli ta olnud kindel, et kolleegide silme all ei julge Tairi stseeni teha ning kõik saab eriliste probleemideta klaaritud. Ega teised teadnudki nende üürike-sest kooselust. Tairi ei armastanud oma isiklikust elust lobiseda ja tööl olles püüdsid nad jätta teistele mulje, nagu oleksid nad vaid väga head kolleegid. Nii suhtutigi nende põgusatesse kallistustesse nagu semude embamistesse ikka. Jah, ja asi saigi lahendatud! Tairi lihtsalt eiras Alvarit ega teinud märkamagi selle paarikese kaelastikku olemist. Naeris ja naljatas ning suutis koos teistega isegi Alvarit Triinuga käimise pärast taga rääkida. Mõni purgike siidrit sai seetõttu vist küll rohkem tühjaks joodud, kuna sisimas tundis ta siiski tuska, et oli nii kergesti nõustunud Alvari ettepanekuga ja ta enda juurde elama võtnud ning uskuma jäänud teise mesimagusaid plaane ühisest tulevikust. Võib-olla aitas otsustamisele kaasa seegi, et aastad lendavad ja nii saaks sellest vanatüdrukus jäämise juttudest kodus lahti.

Eks tegelikult olidki nende suhted olnud „sina mulle, mina sulle” tüüpi... Alvari arvates tegi ta korteris koos elamise tasa, vedades Tairit välja sööma või pidudele. Kõik käiski kuidagi tormakalt. Alvar elas justkui tõmmeldes, õhtuti ihkas ikka kuhugi välja istuma minna või pidu panna. Koju jõudsid nad tavaliselt vastu ööd rampväsinuna. Ainult nädalavahetustel nautisid nad teineteisega koosolemist, põõnates hommikuti kauem voodis ja pärast armatsemist jutlesid paljudest asjadest. Alvar oskas jutukesi pajatada ja rohkesti unistada. Neil hetkedel tundus Tairile tõesti, nagu oleks hingesugulase leidnud.

Võib-olla pididki nende suhted nii lõppema. Tairi ei olnud neid kunagi täielikult nautinud, ikka oli tundunud, et miskit jääb puudu, et ta elab elu, mis talle tegelikult üldse ei meeldi, ja et tema tasakaalukas olek ei sobinud kokku sellise tormaka mehega. Vahel, eriti pärast pidutsemist oli Alvar üpris noriv ja siis ei olnud miski talle meele järele... Kuid miks ikkagi sel viisil? Tairil oli tunne, nagu oleks saanud noahoobi selga sellelt, keda oli usaldanud ja abistanud... Küllap jällegi hea õppetund, et kõiki heategusid ei tasutagi heaga. Eks selle suve peab koondamistasudega kuidagi vastu, kuid siis tuleb kindlasti uut töökohta otsima hakata.

Kuid hetkel oli tema suurim mure, et Saaremaale oma sihtpunkti jõuda. Korraks turgatas pähe mõte, et pidanuks korteri asemel tookord ehk hoopis auto ostma. Nüüd oleks olnud superlahe kohale vurada, aga kui ausalt järele mõelda, siis on oma korteris elamine vist siiski lahedam. Lõppude lõpuks polnudki nii hull bussis loksuda ja järgides täpselt saadud näpunäiteid, kus peatuses maha tulla, oskab ta juba taluni minna. Lapsepõlves oli ta koos vanematega palju kordi seda metsateed sõitnud ja samuti oli ta ühes Ritaga selle maa rohkem kui korra läbi käinud.

Bussi ukсед sulgusid ta järel vaikse sahinaga, jättes Tairi koos kotiga maha, ning peagi oli buss ta silmist teekäänaku taha kadunud. Tairi ohkas raskelt ja võtnud kotisangad kindlamalt pihku, seadis sammud õiges suunas minekule. Siit veel sadakond meetrit, siis peab juba metsavahelisele teele keerama ja sealt veel kilomeetriku vantsimist, enne kui Kaldaääre taluni jõuab. Tairi polnud veel metsateeni jõudnud, kui punane auto suure kiirusega temast möödu-

des ta peenikese kiviklibu ja paksu tolmutpilvega üle puis-
tas, pannes Tairi lækastama ning pahaselt välja sülitama
suhu tükkinud tolmuosakesi. Mõttes hoolimatut juhti ki-
rudes jõudis ta siiski silmata rooli taga istunud blondiini-
kest. On siin maal ikka ülbed kihutajad! Ei hooli kohe põr-
mugi teeääres kõndijatest. Ime, et sealt autorataste alt
mõne suurema kiviga vastu pead ei saanud.

Hetkega tundis Tairi end kuidagi räpasena, tolmu klee-
pus palavusest õhetama hakanud näkku ja juustesse, riid-
edki olid kattunud nüüd nagu kerge jahukorraga. Pole
midagi, kohale jõudes tuleb vist esmalt end puhtaks pesta
ja alles siis elu-olu uurima asuda. See mõte ärgitas teda
kiiremale käigule ning kui ta viimaks metsa vahelt ranna-
äärsete kadakate keskele jõudis ja taamalt paistvaid talu-
hoonete rookatuseid silmas ning vaikne merelainete lok-
sumine ta kõrva kostis, hingas ta kergendatult – ta oli
sihtkohta jõudnud.